

have i Folket. Jeg troer ogsaa, at Loven, saaledes som den er vedtaget af Folkethinget, i det Hele taget vil gjøre det Indtryk paa Folket, at her i Grunden slet ikke var Spørgsmaal om Andet end at gjøre, hvad der behagede den ene Part, og at der ikke er Spørgsmaal om, at veie Ret og Retfærdighed paa en lige Vægtstaaal. Jeg kan altsaa ikke Andet end vedblive den Mening, at man maa holde sig til Lovudkastet, saaledes som det tidligere her er vedtaget, og at man ikke bør gaae ind paa det Gendringsforslag, som nu er gjort.

Kierfegaard: Naar to selvstændige Personer, — det være sig nu Personer i Ordets egentlige Forstand eller hvad man kalder juridiske og moralske Personer — altsaa, i dette Tilfælde, naar to ligeberettigede Samfund staae ligeoverfor hinanden, og hver især have fattet deres Beslutning om en Gjenstand første Gang, og det viser sig, at de da ikke ere enige, og man saa vilde gribe til den Udvei at nedsette en Mæglingscomitee eller at andrage paa Mægling mellem dem, saa forstaaer jeg overmaade godt, at Resultatet kan blive det, at denne Mægler erklærer: Ja, den ene Part har Ret og den anden Uret, — og at Sagen altsaa gaaer tilbage til dem saaledes, at Trediemand har erklæret, at han ubetinget holder med den ene Side. Men, naar to saadanne moralske Personer staae ligeoverfor hinanden og have fattet hver sin Beslutning første Gang, naar de saa hver især ere blevne underrettede om, at den Andens Beslutning er lige tværtimod, og derefter anden Gang have havt Sagen for og altsaa under den fulde Videnskab om, at en Autoritet, der er lige berettiget og lige bemyndiget, er netop af en modsat Mening, begge to efter deres samvittighedsfulde Overbeviisning have holdt fast ved,

hvad de første Gang besluttede, og man saa kalder En til at være Mægler, — det være en enkelt Person eller et Udvalg, — saa er det mig umuligt at forstaae, at denne Mægler kan komme tilbage med, eller ialtsald, at der kan være Tale om at gaae ind paa det Forslag: Jo, nu skal den ene Part ubetinget have Ret, og den anden Part ubetinget have Uret. Jeg maa derfor paa det Bestemteste slutte mig til, hvad der af den høitærede Ordfører og hvad der af et æret Medlem for Kjøbenhavn (Orsted) er blevet gjort gjældende i saa Henseende, at det bliver det Naturlige, at vente, ja det Gæste, man kan vente, og det Gæste, som enhver af de to omtalte moralske Personer kan tage Hensyn til fra en saadan Mæglingscomitees Side, om den har fundet et Forslag, som, efter at begge Parterne sige: „Vi staae paa vor Ret, thi det er tillige vor Pligt efter vor Overbeviisning, og det til det Øverste,“ — saa kan sige: „Det lader sig gjøre, at, naar I staae hver lidt af, der endnu gives en Middevei.“ Jeg antager altsaa, at den Betragtning er ingenlunde ubetydelig, at Sagerne have været for to Gange i hvert Thing, og at, da vi havde den for sidste Gang, da vidste vi, at det andet høitærede Thing var af en modsat Overbeviisning. Og jeg holder det for ligefrem nødvendigt at vente af et saadant Mæglingsudvalg et nyt Forslag, samt for nødvendigt i det givne Tilfælde, da der virkelig er fremkommet et nyt Forslag, at slutte sig til det og at stemme for det, og derved vise, hvad jeg derved vilde have vilst, enten Resultatet af Folkethingets Afstemning var blevet mig bekendt eller ikke, at det var og er mit Duffe til det Alleryderste at bringe Sagen dertil, at begge Thing og Danmarks hele lovgivende Forsamling kunde handle i fuld Overeensstemmelse.